

НАУКОВА РЕЦЕПЦІЯ РОМАНУ ПАТРИЦІЇ ЛОКВУД «ПРО ТАКЕ НЕ ГОВОРЯТЬ»: ОСНОВНІ МЕТОДОЛОГІЧНІ ПІДХОДИ ТА ВЕКТОРИ ПОЛЕМІКИ

Казаков І. М.

*кандидат філологічних наук, доцент,
доцент кафедри германської та слов'янської філології
Донбаський державний педагогічний університет
вул. Батюка, 19, Слов'янськ, Донецька область, Україна
orcid.org/0000-0002-7536-6723
kazakov7064@gmail.com*

Піскунов О. В.

*кандидат філологічних наук, доцент,
доцент кафедри германської та слов'янської філології
Донбаський державний педагогічний університет
вул. Батюка, 19, Слов'янськ, Донецька область, Україна
orcid.org/0000-0002-7176-7423
piskunov.oleksandr@gmail.com*

Ключові слова: *Патриція Локвуд, «Про таке не говорять», наукова рецепція, постцифрова література, наратологія, суб'єктивність, постгуманізм.*

У статті здійснено мета-аналіз наукової рецепції роману П. Локвуд «Про таке не говорять» (2021). Актуальність дослідження зумовлена необхідністю систематизації численних інтерпретацій твору, що з'явилися в англійському академічному дискурсі впродовж 2023–2026 рр. Мета статті – окреслити основні методологічні підходи до інтерпретації роману та визначити ключові вектори наукової полеміки в точках їхнього перетину. Матеріал дослідження – корпус із дванадцяти наукових публікацій, відібраних за критеріями зосередженості на романі, наявності теоретичної рамки та хронологічної репрезентативності. Методологія поєднує елементи мета-аналізу та дискурсивно-аналітичного підходу, що дозволило виокремити чотири методологічні кластери залежно від того, який аспект літератури зазнає переосмислення: романна форма, суб'єктивність, онтологія досвіду та медіальна матеріальність тексту. У межах першого кластера йдеться про концепції «клікбейт-модернізму» (Б. Шилз), «мемезису» (А. Шехтман) та «цифрового екфразису» (Ю. Штрауб), які демонструють трансформацію наративних стратегій під впливом логіки цифрових платформ. Другий кластер репрезентують дослідження гібридної ідентичності (Дж. Батт, Н. А. Матанкар, Р. Малік), де фрагментація оповіді постає як формальний корелят нової конфігурації свідомості. Третій кластер об'єднує феноменологічні (Дж. Р. Вортен) та постгуманістичні (С. Басло-Аллуе, Т. Д. Самнер) прочитання, що осмислюють суб'єктивність як втілену та невіддільну від цифрових потоків. Четвертий кластер зосереджений на медіальній природі літератури (Е. Аддіс, Г. Д. Наутон, Ю. Пушкаревська-Наутон), де друкована книга постає як матеріальний архів цифрової культури. У точках перетину кластерів виявлено три вектори полеміки: щодо статусу романної форми (чи є фрагментація знаком капітуляції або формою критики); щодо статусу суб'єкта (втрата чи реконфігурація); щодо зміни статусу літератури як медіа. Наголошено, що рецепція роману засвідчує зміщення уваги від інтерпретації окремого твору до ширших питань функціонування літератури в постцифрову епоху: трансформації форми, переосмислення суб'єктивності та зміни медіальної природи літератури.

SCHOLARLY RECEPTION OF PATRICIA LOCKWOOD'S *NO ONE IS TALKING ABOUT THIS*: MAIN METHODOLOGICAL APPROACHES AND VECTORS OF POLEMICS

Kazakov I. M.

*Candidate of Philological Sciences, Associate Professor,
Associate Professor at the Department of Germanic and Slavonic Linguistics
Donbas State Teachers' Training University
Batyuka str., 19, Sloviansk, Donetsk region, Ukraine
orcid.org/0000-0002-7536-6723
kazakov7064@gmail.com*

Piskunov O. V.

*Candidate of Philological Sciences, Associate Professor,
Associate Professor at the Department of Germanic and Slavonic Linguistics
Donbas State Teachers' Training University
Batyuka str., 19, Sloviansk, Donetsk region, Ukraine
orcid.org/0000-0002-7176-7423
piskunov.oleksandr@gmail.com*

Key words: *Patricia Lockwood, No One Is Talking About This, scientific reception, post-digital literature, narratology, subjectivity, posthumanism.*

This article presents a meta-analysis of the contemporary scholarly reception of P. Lockwood's novel *No One Is Talking About This* (2021), a key text of post-digital literature. The relevance of the study is determined by the need to systematise the numerous interpretations of the work that appeared in English-language academic discourse between 2023 and 2026. The article aims to outline the main methodological approaches to interpreting the novel and to identify the key vectors of scholarly polemics at their intersections. The research material comprises scholarly publications selected based on their focus on the novel, explicit theoretical framework, and chronological representativeness. The methodology combines meta-analysis and discourse analysis, enabling the identification of four methodological clusters according to which aspect of literature undergoes re-evaluation: novelistic form, subjectivity, ontology of experience and medial materiality. The first cluster analyses the concepts of «clickbait modernism» (B. Sheils), «memesis» (A. Shechtman), and «digital ekphrasis» (J. Straub), demonstrating the transformation of narrative strategies under digital logic. The second cluster encompasses studies of hybrid identity (J. Butt, N. A. Mathankar, R. Malik), where narrative fragmentation serves as a formal correlate of a new configuration of consciousness. The third cluster combines phenomenological (J. R. Worthen) and posthumanist (S. Baelo-Allué, T. D. Sumner) readings that conceptualize subjectivity as embodied yet inseparable from digital flows. The fourth cluster focuses on literature's medial nature (E. Addis, G. D. Naughton, Y. Pushkarevskaya-Naughton), where the printed book emerges as a material archive of digital culture. The conclusions emphasize the novel's reception evidences a shift from interpreting a single work to broader questions of literature's functioning in the post-digital era: the transformation of form, the reconceptualization of subjectivity and the changing medial nature of literature.

Вступ. У сучасному літературознавстві дедалі помітнішою стає тенденція до переосмислення способів опису художнього тексту в умовах цифрової культури. Йдеться не лише про появу нових тематичних полів, пов'язаних із зображенням інтернету чи соціальних мереж, а й про зміну теоретичної оптики, за допомогою якої осмислюється літературна форма, конфігурація суб'єкта та медіальна природа письма. У цьому контексті роман Патриції Локвуд «Про таке не говорять» (2021) посідає особливе місце, оскільки його формальна організація безпосередньо пов'язана з досвідом комунікації, організованої логікою цифрових платформ, і водночас не зводиться до простого тематичного відтворення цифрового середовища.

Постановка проблеми. Активна фаза наукового осмислення цього твору припадає на останні роки, що зумовлює появу низки досліджень, виконаних у різних теоретичних парадигмах – від наратології та студій суб'єктивності до постгуманістичної філософії та медіально-матеріальних підходів. Водночас наявні розвідки, як правило, зосереджуються на окремих аспектах тексту і рідко розглядаються як елементи цілісного теоретичного поля. Це ускладнює розуміння того, які саме методологічні моделі домінують у сучасній рецепції роману, в яких точках вони перетинаються і навколо яких проблем розгортається наукова полеміка. Таким чином, постає потреба не лише в узагальненні наявних інтерпретацій, а й у виявленні внутрішньої структури дослідницького дискурсу, що формується довкола твору.

Мета дослідження полягає в окресленні основних методологічних підходів до інтерпретації роману П. Локвуд «Про таке не говорять» і визначенні ключових векторів наукової полеміки, що виникають у точках їхнього перетину.

Реалізація мети передбачає виконання таких **завдань**:

- виокремити домінантні методологічні кластери в сучасній науковій рецепції роману «Про таке не говорять» залежно від того, який аспект літератури зазнає переосмислення (романна форма, суб'єктивність, онтологія досвіду, медіальна матеріальність);

- проаналізувати зміст кожного з виокремлених підходів, виявивши їхні теоретичні рамки, ключові поняття та інтерпретаційні стратегії;

- визначити точки перетину між різними методологічними кластерами та сформулювати основні вектори наукової полеміки, що розгортаються довкола роману;

- з'ясувати, яким чином рецепція роману П. Локвуд засвідчує зміщення дослідницької уваги від інтерпретації окремого твору до ширших питань функціонування літератури в постцифрову епоху.

Об'єкт дослідження – сучасна наукова рецепція роману П. Локвуд «Про таке не говорять» як цілісне теоретичне поле, репрезентоване корпусом англomовних наукових публікацій 2023–2026 років, відібраних за критеріями зосередженості на романі, наявності чіткої теоретичної рамки та хронологічної репрезентативності. Сформований у такий спосіб корпус розглядається не як вичерпний бібліографічний перелік, а як репрезентативний зріз сучасних інтерпретаційних стратегій.

Предмет дослідження – методологічні підходи (нарatологічний, студії суб'єктивності, постгуманістичний, медіально-матеріальний), а також ключові вектори наукової полеміки, що виникають у точках їхнього перетину.

Виклад основного матеріалу дослідження. Аналіз корпусу досліджень дозволяє виявити чотири домінантні методологічні кластери, у межах яких розгортається сучасна наукова рецепція роману «Про таке не говорять»: романна форма, суб'єктивність, онтологія втіленого досвіду та медіальна матеріальність тексту.

Перший кластер зосереджений на трансформації романної форми під впливом цифрової культури. Б. Шилз пропонує концепцію *клікбейт-модернізму*, демонструючи наступність між кризою реалізму на межі XIX–XX століть і сучасною фрагментацією оповіді, зумовленою алгоритмічною медіальністю: «if we want to think about modernism's continued relevance to contemporary cultural forms we should consider how the devices of realism imperilled at the end of the nineteenth century remain differently imperilled in today's online world» [Sheils, 2024, с. 84]. Героїня роману, за Б. Шилзом, функціонує не як центр наративної перспективи, а як «a figure in the ground that the novel impersonally maps» [Sheils, 2024, с. 98]. А. Шехтман протиставляє класичному аристотелівському мімезису коєпт *мемезису* (від «мем»), який фіксує перехід від репрезентації реальності до циркуляції впізнаваних культурних одиниць. Мемезис у цьому розумінні «is no simple copy-and-paste job or retweet <...>It is, rather, a slick relationship between self and other – person and portal – that involves a form of recognition <...>despite operating along a sliding scale of impersonality», і саме тому функціонує як соціальна процедура формування ідентичності через участь у колективних режимах висловлювання [Shechtman, 2024, с. 131]. У такій оптиці суб'єкт оповіді формується не через індивідуальний досвід, а через здатність упізнавати й відтворювати культурні одиниці, що циркулюють у мережевому середовищі. Як підсумовує дослідниця, «the memes in *No One Is Talking About* speak in the space between subjects and objects, particulars and universals; they speak for the internet, and they

speak for themselves» [Shechtman, 2024, с. 128]. Ю. Штрауб розгортає поняття «цифрового екфразису»: опис зображення перестає бути допоміжною риторичною фігурою і перетворюється на механізм критичної дистанції щодо культури мережевої видимості. Спираючись на класичне визначення екфразису («when a visual representation is represented verbally» [Straub, 2026, с. 5]), дослідниця наголошує, що в цифровому контексті така вербалізація виконує не ілюстративну, а герменевтичну функцію – деконструє ілюзорну близькість, якою маркована культура селебриті [Straub, 2026, с. 6]. У межах цього кластера роман П. Локвуд постає як експериментальна форма, що не репрезентує цифрову реальність, а відтворює її когнітивну й афективну структуру, перетворюючи фрагментацію, повторюваність і надлишковість мережевого контенту на принципи наративної організації.

Другий кластер охоплює дослідження трансформації суб'єкта в умовах культури соціальних мереж. Н. А. Матанкар наголошує, що структура тексту «moves between short, disconnected observations, social media posts, medical reports, and philosophical reflections without clear transitions, forcing the reader to experience fragmentation rather than merely read about it» [Mathankar, 2025, с. 175]. Фрагментація постає тут не як тема, а як спосіб організації читацького досвіду. Суб'єкт мислиться як гібридна конструкція на перетині онлайн-ового та офлайн-ового досвіду. Дж. Батт визначає цифрову ідентичність як результат «the interplay between physical and digital realms in the life of the protagonist» [Butt, 2025, с. 1952]. Р. Малік акцентує гендерний вимір: соціальні мережі постають як простір одночасної публічності й уразливості, де конструювання жіночої ідентичності пов'язане з новими формами контролю та перформативної самопрезентації [Malik, 2025]. У межах цього теоретичного поля роман розглядається як модель суб'єктивності, що більше не може бути описана в термінах цілісного автономного «я», але водночас не зводиться до повного розчинення в мережевій спільноті. Фрагментарність тут означає не зникнення суб'єкта, а зміну режиму його існування – перехід до гібридної, процесуальної ідентичності, яка формується в точці перетину тілесного досвіду, медійних практик і колективних інформаційних потоків.

Третій кластер виходить на рівень онтології досвіду. Цифрова культура постає тут не як зовнішнє середовище, а як чинник, що змінює сам спосіб людського буття у світі. Дж. Р. Вортен застосовує до роману концептуальний апарат М. Гайдеггера: інтернет функціонує як форма повсякденності, що в режимі *ready-to-hand* (гайдеггерівської підручності) стає непомітною, але визначає струк-

туру досвіду: «the internet is iterative of Heidegger's conception of everydayness» [Worthen, 2025, с. 63]. Друга частина роману, що пов'язана з народженням і смертю дитини, інтерпретується як момент відновлення часової послідовності та просторової визначеності. Досвід відповідальності за інше життя перериває режим мережевої підручності й відкриває героїні власне існування як вразливе та обмежене, що дає підстави досліднику говорити про короткочасне наближення до автентичного способу буття [Worthen, 2025, с. 73–76]. Постгуманістичні прочитання радикалізують цю логіку. С. Баело-Аллуе визначає роман як постгуманістичний травма-наратив, що «delves into the shared sense of vulnerability between trauma and posthumanism and the complex identity dynamics emerging from these paradigms» [Baelo-Allué, 2024, с. 219]. Перша частина осмислюється як досвід втрати автономності: «the protagonist's sense of self and agency is lost and engulfed by the repetitive, intrusive fragments of social media» [Baelo-Allué, 2024, с. 227]; друга – формує новий тип суб'єктивності, «embodied and embedded» [Baelo-Allué, 2024, с. 231]. Т. Д. Самнер залучає поняття *data selves*, визначаючи його як спосіб існування, у якому «personal digitised information <...> are conceptualised, used, and interpreted as part of subjectivity, embodiment and social relations» [Sumner, 2024, с. 256]. Суб'єктивність формується у взаємодії біологічного тіла з цифровими потоками, тому фінал не фіксує повного виходу з Порталу: «Even at the novel's end <...> the portal remains as compulsive and indistinct as when the novel began» [Sumner, 2024, с. 265]. Травма в цій конфігурації постає як спільна зона вразливості людського й технічного, тоді як тілесно укорінена суб'єктивність осмислюється як єдина можлива форма опору цифровій абстракції. У цьому контексті роман П. Локвуд набуває статусу не лише наративу про інтернет, а філософської моделі постцифрової онтології, у якій питання про форму суб'єкта невіддільне від питання про спосіб його буття у світі.

Четвертий кластер розглядає трансформацію медіальної природи літератури. Е. Аддіс аналізує функціонування роману в контексті цифрових літературних фестивалів, які «act as a portal for the material book, widening the potential connections and interactions that readers gain from reading books» [Addis, 2023, с. 273]. Друкована книга перестає бути анахронізмом і набуває статусу медіального вузла, що матеріалізує плинний мережевий потік. Г. Д. Наутон і Ю. Пушкаревська-Наутон пропонують поняття інтермедіальної суб'єктивності, описуючи досвід, сформований на перетині різних медіальних логік: «the novel's intermedial form, which functions both as a

stylistic choice and as a commentary on the affective experience of being online, reflects the hypertextual quality of digital interactions while also probing the complexities of mediated subjectivity», тобто формальна організація тексту є водночас способом репрезентації цифрової комунікації і засобом її критичної рефлексії [Naughton, 2025, с. 1]. Суб'єкт формується не всередині одного медіа, а в точці їхнього перетину, що змінює саме уявлення про досвід читання. У такій оптиці роман функціонує як місце зустрічі різних режимів медіальності, де матеріальність книги не протиставляється цифровості, а стає умовою її осмислення. Саме тому роман «Про таке не говорять» постає не лише як текст про цифрову культуру, а як матеріальна форма, що уможливило її рефлексію, перетворюючи плинний досвід мережевої присутності на об'єкт тривалої, зосередженої уваги.

Виокремлені методологічні кластери не функціонують як ізольовані інтерпретаційні моделі; сучасна рецепція роману «Про таке не говорять» формується в точках їхнього перетину, де постають ключові теоретичні питання, що виходять за межі аналізу окремого тексту й стосуються загальної трансформації літератури в умовах цифрової культури. Ці точки перетину можна звести до трьох взаємопов'язаних проблемних вузлів.

Перший вектор полеміки – статус романної форми в умовах платформної медіальності. Скептичну позицію репрезентують Б. Шилз і Дж. Гарілі, чії інтерпретації фіксують втрату суб'єктом позиції дистанційованого спостерігача: героїня перестає бути центром перспективи і перетворюється на елемент тієї ж інформаційної поверхні, яку вона намагається описати [Sheils, 2024, с. 98]. Звідси випливає теза про неможливість стабільної пародійної стратегії в умовах цифрової культури, де «this push and pull between mockery and emulation leaves the novel's parody in perpetual collapse» і де «online parody is often indistinguishable from what it parodies» [Garilli, 2025, с. 942]. У такій перспективі фрагментарність постає як симптом повної інтеграції літератури в алгоритмічні режими циркуляції уваги. Натомість Т. Д. Самнер і Ю. Штрауб розглядають романну форму як когнітивний простір, що не зводиться до логіки платформи. Для Т. Д. Самнер література зберігає здатність функціонувати як «a self-enclosed intelligent system» [Sumner, 2024, с. 252], тобто як середовище, у якому цифровий досвід не просто відтворюється, а піддається рефлексії. У цьому контексті особливого значення набувають екфрастичні зупинки, які, за спостереженням Ю. Штрауб, змушують читача «to acknowledge their own failure to comprehend the things they see» і тим самим руйнують ілюзію безпосередньої залученості, що лежить в основі культури мережевої видимості [Straub, 2026, с. 6].

Отже, полеміка довкола формальної організації роману фактично є дискусією про можливість літератури функціонувати як автономний простір мислення в епоху датафікації. Чи є фрагментація знаком естетичної капітуляції, чи, навпаки, єдиною можливою формою критики – залежить від того, чи розглядаємо ми літературну форму як таку, що відтворює логіку цифрового потоку, чи як таку, що уповільнює його і переводить у режим осмислення.

Другий вектор пов'язаний з онтологічним статусом суб'єкта. Теорії цифрової ідентичності (Дж. Батт, Н. А. Матанкар) розглядають фрагментацію як базову умову існування в мережевому середовищі; суб'єкт втрачає стабільну внутрішню тотожність, оскільки формується через участь у колективних режимах висловлювання. Постгуманістичні та феноменологічні прочитання (С. Баєло-Аллує, Дж. Р. Вортен) зміщують акцент із деструктивного потенціалу фрагментації на можливість її трансформації, оскільки друга частина роману відкриває іншу конфігурацію, в якій відбувається формування втіленої, укоріненої суб'єктивності. Водночас ця лінія інтерпретації не веде до простого протиставлення «онлайн» і «офлайн». Як наголошує Т. Д. Самнер, навіть у фіналі Портал зберігає для протагоністки свою компульсивну привабливість [Sumner, 2024, с. 265]. Йдеться не про повернення до доцифрової цілісності, а про нову форму суб'єктивності, у якій цифровий досвід інтегрується в тілесну й афективну структуру буття. Таким чином, полеміка розгортається навколо питання: цифрова фрагментація означає втрату суб'єкта чи його реконфігурацію? І роман П. Локвуд стає лабораторією, у якій ця реконфігурація моделюється.

Третій вектор стосується зміни статусу літератури як медіа. Медіально-матеріальні інтерпретації (Е. Аддіс) демонструють, що роман функціонує одночасно як друкований об'єкт, елемент цифрової циркуляції та перформативна подія. У цьому контексті друкована книга постає як стабільна матеріальна форма, здатна архівувати плинний цифровий досвід і переводити його в режим тривалої рефлексії. Ця перспектива радикально змінює уявлення про літературу як автономний текстуальний об'єкт. Роман Локвуд є медіальним гібридом, у якому перетинаються різні режими культурної комунікації: книжковий, платформний і перформативний. Саме тому він може одночасно відтворювати логіку мережевого інтерфейсу й забезпечувати дистанцію щодо неї.

Висновки. Отже, рецепція роману організована навколо фундаментального питання: яким чином цифрова культура змінює не лише тематику літератури, але і її онтологічний статус – як форми мислення, як моделі суб'єктивності та як медіального

середовища. У цьому сенсі «Про таке не говорять» функціонує не просто як об'єкт інтерпретації, а як теоретична модель, у якій сучасна гуманітаристика випробовує власні аналітичні інструменти. Проведений аналіз засвідчує зміну підходів до опису літератури в постцифрову добу. Романна форма більше не мислиться як стабільна нарративна структура: вона постає як когнітивна модель середовища, де фрагментація є не ознакою руйнування форми, а її адаптацією до нових режимів сприйняття та мислення. Відбувається радикальне переосмислення суб'єктивності: героїня П. Локвуд постає як фігура, в якій перетинаються різні режими існування – мережевий, тілесний, афективний. Суб'єкт більше не може бути описаний як автономна внутрішня тотожність, але водночас не зникає: він набуває нової, постцифрової конфігурації, що поєднує цифрові дані та втілений досвід. Змінюється розуміння медіальної природи літератури: друкований роман функціонує як матеріальний архів цифрової культури, а його циркуляція в мережевому середовищі перетворює читання на подієву та перформативну практику. У цьому сенсі література постає не лише як текст, а як медіальний інтерфейс між різними режимами досвіду.

Таким чином, сучасні прочитання роману організовані навколо різних рівнів трансформації літератури – форми, суб'єктивності, тілесності та медіальності. У ширшій перспективі «Про таке не говорять» можна розглядати як текст, у процесі осмислення якого сучасна теорія апробує нові аналітичні інструменти. Роман П. Локвуд не лише репрезентує досвід життя в умовах цифрової культури, а й окреслює коло понять, за допомогою яких цей досвід описується. У цьому сенсі його наукова рецепція свідчить про зміщення дослідницької уваги від інтерпретації окремого твору до ширших питань функціонування літератури в постцифрову епоху.

Перспективи подальших досліджень убачаємо в зіставленні наукової рецепції роману П. Локвуд у різних національних академічних традиціях, застосуванні запропонованої методологічної кластеризації до інших «постцифрових» романів, а також у вивченні еволюції інтерпретаційних стратегій у динаміці.

ЛІТЕРАТУРА

- Addis E. Portals of potentialities: Patricia Lockwood's *No One Is Talking About This* and the digital literary festival. *Participation: Journal of Audience and Reception Studies*. 2023. Vol. 19, No 3. P. 1–14. URL: <https://www.participations.org/19-03-16-addis.pdf> (Last accessed: 28.02.2026).
- Baelo-Allué S. The posthuman trauma novel: Reconfiguring subjectivity in Patricia Lockwood's *No One Is Talking about This* (2021). *European Journal of American Culture*. 2024. Vol. 43, No 3. P. 219–238. DOI: https://doi.org/10.1386/ejac_00124_1 (Last accessed: 28.02.2026).
- Butt J. Digital hybridity and identity formation: A study of Patricia Lockwood's *No One Is Talking About This*. *Social Science Review Archives*. 2024. Vol. 2, No 2. P. 1952–1956. DOI: <https://doi.org/10.70670/sra.v2i2.257> (Last accessed: 28.02.2026).
- Garilli G. 'Perfectly, perfectly funny'?: Laughing with the internet in Patricia Lockwood's *No One Is Talking About This*. *Textual Practice*. 2025. Vol. 39, No 6. P. 941–958. DOI: <https://doi.org/10.1080/0950236X.2024.2318038> (Last accessed: 28.02.2026).
- Malik R. Voices in the echo chamber: How social media shapes female identity in Patricia Lockwood's *No One Is Talking About This*. *Contemporary Journal of Social Science Review*. 2025. Vol. 3, No 4. P. 574–581. DOI: <https://doi.org/10.63878/cjssr.v3i4.1676> URL: <https://contemporaryjournal.com/index.php/14/article/view/1676> (Last accessed: 28.02.2026).
- Mathankar N. A. Fragmentation of identity in Patricia Lockwood's *No One Is Talking About This*. *International Peer-Reviewed Multidisciplinary E-Journal*. 2025. Vol. 6. No. 2. P. 171–176. URL: <https://researchhub.org.in/research-hub/admin/uploadedImage/research/1753897421.pdf> (Last accessed: 28.02.2026).
- Naughton G. D., Pushkarevskaya Naughton Y. Intermedial subjectivity in Patricia Lockwood's *No One Is Talking About This*. *The International Journal of Critical Cultural Studies*. 2025. Vol. 23, No 2, P. 1–14. DOI: <https://doi.org/10.18848/2327-0055/CGP/v23i02/1-14> (Last accessed: 28.02.2026).
- Shechtman A. The voice of the internet free. *Representations*. 2024. Vol. 168, No 1. P. 125–145. DOI: <https://doi.org/10.1525/rep.2024.168.8.125> (Last accessed: 28.02.2026).
- Sheils B. Clickbait modernism. *Textual Practice*. 2024. Vol. 38, No 1. P. 84–111. DOI: <https://doi.org/10.1080/0950236X.2023.2287357> (Last accessed: 28.02.2026).
- Straub J. Form after the internet novel: The hermeneutics of digital ekphrasis. *Critique: Studies in Contemporary Fiction*. 2026. P. 1–8. DOI: <https://doi.org/10.1080/00111619.2025.2572812> (Last accessed: 28.02.2026).
- Sumner T. D. The way the portal wrote: Datafication and subjectivity in Patricia Lockwood's *No One Is Talking About This*. *Interdisciplinary Science Reviews*. 2024. Vol. 49, No 2. P. 252–268. DOI: <https://doi.org/>

10.1177/03080188241256446 (Last accessed: 28.02.2026).

12. Worthen J. R. Learning to talk about this: Patricia Lockwood, everydayness, and the internet. *Arizona Quarterly: A Journal of American Literature, Culture, and Theory*. 2025. Vol. 81, No 3. P. 63–83. DOI: <https://doi.org/10.1353/arq.2025.a972242> (Last accessed: 28.02.2026).

REFERENCES

1. Addis, E. (2023). Portals of potentialities: Patricia Lockwood's *No One Is Talking About This* and the digital literary festival. *Participation: Journal of Audience and Reception Studies*, 19(3), 1–14.
2. Baelo-Allué, S. (2024). The posthuman trauma novel: Reconfiguring subjectivity in Patricia Lockwood's *No One Is Talking about This* (2021). *European Journal of American Culture*, 43(3), 219–238.
3. Butt, J. (2024). Digital hybridity and identity formation: A study of Patricia Lockwood's *No One Is Talking About This*. *Social Science Review Archives*, 2(2), 1952–1956.
4. Garilli, G. (2025). 'Perfectly, perfectly funny'?: Laughing with the internet in Patricia Lockwood's *No One Is Talking About This*. *Textual Practice*, 39(6), 941–958.
5. Malik, R. (2025). Voices in the echo chamber: How social media shapes female identity in Patricia Lockwood's *No One Is Talking About This*. *Contemporary Journal of Social Science Review*, 3(4), 574–581.
6. Mathankar, N. A. (2025). Fragmentation of identity in Patricia Lockwood's *No One Is Talking About This*. *International Peer-Reviewed Multidisciplinary E-Journal*, 6(2), 171–176.
7. Naughton, G. D., & Pushkarevskaya Naughton, Y. (2025). Intermedial subjectivity in Patricia Lockwood's *No One Is Talking About This*. *The International Journal of Critical Cultural Studies*, 23(2), 1–14.
8. Shechtman, A. (2024). The voice of the internet free. *Representations*, 168(1), 125–145.
9. Sheils, B. (2024). Clickbait modernism. *Textual Practice*, 38(1), 84–111.
10. Straub, J. (2026). Form after the internet novel: The hermeneutics of digital ekphrasis. *Critique: Studies in Contemporary Fiction*, 1–8.
11. Sumner, T. D. (2024). The way the portal wrote: Datafication and subjectivity in Patricia Lockwood's *No One Is Talking About This*. *Interdisciplinary Science Reviews*, 49(2), 252–268.
12. Worthen, J. R. (2025). Learning to talk about this: Patricia Lockwood, everydayness, and the internet. *Arizona Quarterly: A Journal of American Literature, Culture, and Theory*, 81(3), 63–83.

Дата першого надходження статті до видання: 12.03.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 15.04.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 12.05.2026